

FRANCESC CAMPS PER JOAN ESTELRICH A LA REVISTA (BARCELONA) EL 1933

No puc envejar aquells que tenen un record concret de la respectiva iniciació en el moviment espiritual de Catalunya. El fet de la iniciació delata el període de les conversions. I aquest període és anterior al meu temps.

És normal, doncs, que no pugui fixar cap anècdota concreta de la meva iniciació al catalanisme. Aquesta iniciació es confon amb el meu desvetllament espiritual. M'ensenyaren d'escriure en català quan m'ensenyaren d'escriure a l'escola: Escolapis de Sabadell. Estudiant de batxiller a Maó, vaig veure els meus primers escrits en català (l'any 1912) publicats a dues revistes que tractaven de suscitar la renaixença de l'illa: *La Roqueta* i *Llum Nova*. En l'una els meus primers assaigs foren uns esplais nostàlgics; en l'altra, unes versions d'Horaci, provant d'imitar els metres antics de cada oda. D'aquella època i d'aquell lloc, l'home que em produí més impressió fou "Francesc d'Albranca", escriptor pulquèrrim, metge de poble, cultíssim i humaníssim; sempre que he parlat amb Maurras he recordat el Dr. Camps de Sant Cristòfol del Migjorn Gran. Fins llavors el meu catalanisme era simplement literari. Es tornà polític, a Mallorca, on vaig començar les meves campanyes l'any 1915. Un any després tractava personalment a Prat de la Riba; pel gener de 1917, Josep Carner em portava a can Cambó, l'endemà d'un meu discurs al Palau de la Música Catalana. Coincidència: jo havia lliurat a LA REVISTA un article preconitzant la incorporació al català dels clàssics antics.